

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka, v právní věci žalobce **M. H.**, nar. x, bytem x, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, PhD., advokátem se sídlem Slavíkova 1568, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Okresní soud v Benešově**, se sídlem Masarykovo nám. 223, 256 45 Benešov, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žalovanému **se ukládá**, aby **do 15 dnů** od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o žádosti žalobce ze dne 7. 9. 2014 o poskytnutí informací.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci **do 15 dnů** od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 10.228,- Kč, k rukám jeho právního zástupce **JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D.**, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 3. 12. 2014 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného. Žalobce spatřuje nečinnost žalovaného v tom, že mu neposkytl požadovanou informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí jeho žádosti. Informaci, kterou žalovaný žalobci poskytnul, nelze podle jeho názoru pokládat za dostatečnou, neboť odpovídá na jinou otázku (na jaké prostředky měli příslušní soudci nárok), než na jakou se ptal (jaké prostředky jim byly poskytnuty). Zároveň uvedl, že vyčerpал bezvýsledně prostředek ochrany proti nečinnosti, tedy stížnost podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b)

InfZ. Z těchto důvodů navrhl, aby soud žalovanému uložil vydat na jeho žádost rozhodnutí a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že dne 18. 9. 2014 žalobci zaslal požadované informace. Byla mu sdělena zákonná úprava, z níž plat soudců vychází a byly mu sděleny podklady pro stanovení koeficientu k výpočtu konkrétních platů. Také bylo žalobci sděleno, že z jiných, než zákonem upravených složek, se plat soudců neskládá. Stížnost žalobce žalovaný předložil Ministerstvu spravedlnosti dne 23. 9. 2014. Dosud o ní nebylo rozhodnuto. Žalovaný je přesvědčen, že zákonem stanovené lhůty dodržel a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Dne 7. 9. 2014 požádal žalobce žalovaného o informace o výši vyplacených mezd včetně odměn za rok 2013 čtveřici soudců žalovaného. Dne 18. 9. 2014 žalovaný žalobci odpověděl a uvedl, že plat soudců je stanoven podle ustanovení § 28 – § 33 zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci, některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o platech ústavních činitelů“). Dále uvedl, že soudci náleží plat určený z platové základny platovým koeficientem, který se stanoví podle počtu let započtené doby pro soudce, informaci kolik let byla u každého ze soudců započtená doba a rovněž informaci, že jedna ze soudkyň je od 1. 10. 2013 předsedkyní soudu a jeden ze soudců byl po celou rozhodnou dobu, to je po celý rok 2013, místopředsdou soudu. Žalovaný v odpovědi žalobci dále uvedl, že na základě výše uvedených informací lze zjistit celkovou výši částky, která byla příslušným soudcům v každém jednotlivém měsíci v uvedeném roce poskytnuta, a že kromě platu nemá soudce nárok na další finanční ohodnocení, např. ve formě 13. platu nebo odměn. Dne 22. 9. 2014 podal žalobce stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, ve které uvedl, že názor, že namísto informace (zde konkrétních číselných údajů), lze poskytnout jen popis postupu, jak dané údaje vznikají a jak je případně odvodit, je chybný. Ustanovení § 6 o odkázání na zveřejněnou informaci na tento případ podle jeho názoru nedopadá, protože nejde o „zveřejněnou informaci“, zveřejněn je pouze zákon uvádějící platy odpovídající určitým podmínkám, což nelze zaměnit se samotnou informací, která na jeho základě má být odvozena. Dne 22. 9. 2014 postoupil žalovaný stížnost k vyřízení Ministerstvu spravedlnosti, které o ní doposud nerozhodlo.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadený postup žalovaného a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Aby tedy byla žaloba na ochranu proti nečinnosti přípustná, je nezbytné předchozí vyčerpání prostředků, které správní řád (případně zvláštní zákon) poskytuje k ochraně před nečinností. V projednávané věci má soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. s rozhodnutím sp. zn. 4 Ans 4/2009) za to, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředek k ochraně proti nečinnosti, který mu zvláštní předpis (tedy zákon o svobodném přístupu k informacím) poskytuje – konkrétně stížnost podle ustanovení § 16a odst. 1 písm.

b) InfZ. V souladu s výše zmíněným rozhodnutím NSS soud rovněž konstatuje, že v případě nečinnosti orgánu vyřizujícího stížnost podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, je možné podat žalobu na ochranu proti nečinnosti přímo proti subjektu, po kterém byla informace žádána.

Druhou otázkou, kterou soud musel posoudit, je otázka, zda žalovaný poskytl žalobci požadovanou informaci, či nikoliv. Soud je toho názoru, že požadovaná informace žalobci byla poskytnuta pouze částečně. Soud pokládá obecně za přípustné, aby uvedení konkrétní částky vyplacené mzdy či platu bylo nahrazeno poskytnutím informací, ze kterých lze tuto částku vypočítat. Pokud se však povinný subjekt rozhodne pro tento postup, je nezbytné, aby údaje poskytnuté žadateli mohly vést k relativně snadnému výpočtu. Účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž je zajistit kontrolu a otevřenost veřejné správy a správní orgány jsou povinny postupovat takovým způsobem, aby veřejnou kontrolu svého počínání usnadňovaly, a nikoliv ztěžovaly.

V projednávané věci žalovaný poskytl žalobci údaje potřebné k výpočtu platů příslušných soudců, nicméně tyto údaje nebyly dostatečné. Není totiž pravdou, jak žalovaný ve své odpovědi žalobci uvedl, že k výpočtu platů stačí informace uvedené v zákoně o platech ústavních činitelů společně s údaji uvedenými v odpovědi. Jak bylo již výše uvedeno, je nezbytné, aby údaje poskytnuté žadateli mohly vést k relativně snadnému výpočtu. Tak tomu však v případě žádosti žalobce o poskytnutí informací není. Podle ustanovení § 3 odst. 3 zákona o platu ústavních činitelů Platová základna činí od 1. ledna do 31. prosince kalendářního roku 2,75násobek a pro soudce 3násobek průměrné nominální měsíční mzdy fyzických osob v nepodnikatelské sféře dosažené podle zveřejněných údajů Českého statistického úřadu za předminulý kalendářní rok. Výši platové základny pro příslušný kalendářní rok vyhlašuje Ministerstvo práce a sociálních věcí ve Sbírce zákonů sdělením. V poznámce 1), na kterou je odkázáno, za tímto ustanovením je uvedeno: § 2 odst. 1 písm. e) zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv. V § 2 zákona č. 309/1999 Sb., jsou vyjmenovány „Další akty státních orgánů vyhlašované ve Sbírce zákonů“. Z uvedeného je zřejmé, že ani po této, ne příliš jednoduché cestě právními předpisy, žalobce nemá možnost zjistit výši platové základny pro soudce, a to proto, že číslo ani obsah sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí se dosavadním postupem nedověděl.

Kromě toho, aby žalobce zjistil konkrétní výši platu konkrétního soudce, musel by kromě platového koeficientu v případě předsedkyně a místopředsedy žalovaného zjišťovat ještě počet senátů žalovaného, aby zjistil, o kolik bude podle ustanovení § 28 odst. 2 písm. a) a b) zákona o platech ústavních činitelů navýšen jejich platový koeficient. Navíc je nutno zdůraznit, že zjišťování počtu senátů u konkrétního soudu je věcí poměrně nesnadnou a provázenou mnoha otázkami, na které žadatel jen stěží může znát odpověď (např. zda se do počtu senátů počítají i senáty, které se v rozvrhu práce soudu objevují, ale jsou trvale neobsazeny).

Nelze také přehlédnout čl. II Přejícná ustanovení zákona č. 236/1995 Sb., které uvádí, že „Podle dosavadního předpisu se posuzují nároky, které podle něho vznikly představiteli nebo soudci před účinností tohoto zákona.“ Informace k aplikaci tohoto ustanovení žalobci rovněž poskytnuty nebyly.

Soud tedy shrnuje, že odpověď žalovaného ze dne 18. 9. 2014 nelze pokládat za řádné poskytnutí informace. Jelikož žalovaný neposkytl požadovanou informaci ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, je podaná žaloba důvodná.

Z výše uvedených důvodů postupoval soud podle ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s. a žalovanému uložil rozhodnout o žádosti žalobce. K tomu soud stanovil žalovanému lhůtu 15 dnů, která odpovídá obecné lhůtě dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. d) InfZ, která je podle názoru soudu pro rozhodnutí v projednávané věci více než dostatečná.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který byl ve věci úspěšný přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 10.228,- Kč, která sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 2.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. května 2015

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová